

deres arbejde, fordi de ikke »har råd til« at være ansat på så ringe vilkår.

Igennem de senere år har brugerne af hjælpeordningen i stigende grad oplevet, at det er vanskeligt at rekruttere handicaphjælpere, og at de enkelte ansættelsesforhold varer kortere end tidligere.

Dette skyldes bl.a., at arbejdsløsheden er mindre, og at det økonomisk er mindre attraktivt at være handicaphjælper. Samtidig har gennemsnitsalderen blandt brugere af hjælpeordningen været stigende, og mange brugeres ønske om lidt ældre hjælpere kan vanskeligt opfyldes, bl.a. på grund af lønforholdene, som afviger betydeligt fra de lønforhold, som er gældende i samfundet generelt.

Rekrutteringsmuligheden er i høj grad begrænset til navnlig unge mennesker, studerende, unge forældre eller andre, der finder det attraktivt at arbejde f.eks. 7-8 døgn á 24 timer i løbet af en måned og dermed have 21-23 døgn til fuld rådighed for studier og/eller børn. Navnlig de brugere af ordningen, der ikke ønsker eller ikke har brug for hjælp i 24 timer i døgnet, har oplevet vanskeligheder med at rekruttere handicaphjælpere, fordi det er muligheden for døgnvagter, der sikrer, at stillingerne overhovedet kan besættes i fuldt omfang.

Det er tidskrævende og belastende for brugere af hjælpeordningen, at der hyppigere må skiftes handicaphjælpere, fordi der hver gang skal ske en individuel oplæring af nye hjælpere, ikke mindst fordi et stort antal brugere af hjælpeordningen også er permanente respiratorbrugere og derfor må bruge tid og kræfter på at oplære hver eneste ny handicaphjælper i respirationsudstyrets funktion. Det er en kendt sag, at det ofte varer op til seks måneder, før en ny handicaphjælper fungerer rimelig tilfredsstillende med hensyn til at varetage de nødvendige funktioner med udgangspunkt i den enkelte brugers handicap.

Som svar på spørgsmål nr. S 323 (Folketingsåret 2002-03) har den daværende socialminister (Henriette Kjær) bl.a. oplyst om Socialministeriets gældende »Vejledning om hjælp til voksne med handicap«: »Det fremgår ikke specifikt, men det er opfattelsen, at vejledningen skal forstås således, at hjælperne ikke alene skal have samme startløn som hjemmehjælpere, men ligeledes skal følge de i hjemmehjælperoverenskomsten fastlagte lønstigninger som følge af anciennitet m.v. Det er ligeledes opfattelsen, at dette retningsgivende grundlag for fastsættelse af løn- og ansættelsesvilkår er passende for at kunne tiltrække attraktiv og kvalificeret arbejdskraft.«

Denne tilkendegivelse har imidlertid vist sig utilstrækkelig til at sikre en aflønning af handicaphjæl-

perne på det niveau, som den daværende socialminister gav udtryk for.

Ankestyrelsen har i en enkelt sag henholdt sig til, at relationen mellem brugeren og handicaphjælperen har karakter af en privatretlig aftale, og at Ankestyrelsen derfor ikke kan tage stilling til handicaphjælperens aflønning. Selv om denne tilkendegivelse ud fra en yderst formalistisk vurdering må anses for at være korrekt, så forekommer den også særdeles teoretisk, idet handicaphjælperens aflønning vil udgøre nøjagtig det beløb, der bevilges som tilskud efter servicelovens § 96, for den enkelte bruger har af indlysende grunde ikke mulighed for selv at supplere dette »tilskud«.

Ankestyrelsen tilkendegav samtidig, at det bevilgede tilskud, der ikke indeholdt mulighed for betaling af f.eks. anciennitetstillæg og pensionsbidrag, »ikke ... kunne anses for at være i strid med formålet med hjælpeordningen«. Ankestyrelsen undlod imidlertid at tage stilling til, om det bevilgede tilskud kunne anses for at være i overensstemmelse med daværende socialminister Henriette Kjærs fortolkning af reglerne i et officielt svar i Folketinget.

Et efterfølgende forsøg på at få Ankestyrelsen til at tage stilling til en konkret sag under direkte henvisning til den daværende socialministers fortolkning er blevet afvist, fordi Ankestyrelsen ikke fandt det af »principiel eller generel« betydning, at landets socialminister giver udtryk for én opfattelse af reglerne, mens praksis er en ganske anden.

Da denne konkrete afgørelse nu har karakter af en Social Meddelelse (SM C-33-04), følger kommunerne alt overvejende Ankestyrelsens afgørelse og dermed ikke daværende socialminister Henriette Kjærs tilkendegivelse i besvarelsen af spørgsmål nr. S 323.

Den oftest anvendte praksis for beregning af tilskud efter servicelovens § 96 indeholder samtidig en potentiel konflikt, idet hjælperen alene kan rette sine forventninger om en løn på linje med sammenlignelige personalegrupper mod brugeren af hjælpeordningen. Brugeren har på den anden side ingen praktisk mulighed for at imødekomme hjælperens ønsker og forventninger, fordi lønnen alene afhænger af kommunens beregning af tilskuddet til hjælpeordningen.

Beslutningsforslaget har derfor til formål at sikre, at bestemmelsen anvendes i overensstemmelse med daværende socialminister Henriette Kjærs tilkendegivelse af 21. oktober 2002 i svaret på spørgsmål nr. S 323.

Beslutningsforslaget er samtidig udtryk for, at forslagsstillerne finder det uacceptabelt, at godt 6.000 personer, der alternativt skulle aflønnes direkte af stat og/eller kommuner, må affinde sig med lønforhold, der anslået er cirka 10 pct. ringere, alene fordi Folke-